

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๕๕๙-๖๑๗๒

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที ๑๓ เดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๑,๓ มุลค่าข่าว ๔๕๒,๔๙๖.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

สลับหน้า 1 เติลนิหิวลั ต่อเนื่องตตตตตตตต

66 ชีวิตมีความสุขเหมือนฉบับที่เราได้ฉบับเป็นวัยรุ่นอีกครั้งเลยนะ อะไรที่ยังไม่ได้ทำนะ มาดูที่ที่เราทำได้นะ...
...นี่เป็นคำบอกเล่าของ "หญิงวัยเสวย" ผู้หนึ่ง ที่ใช้บริการ "บาร์โฮสต์" เป็นประจำ ขณะที่ "หญิงวัยรุ่น" คนหนึ่ง ที่ลองใช้บริการ "บาร์โฮสต์" บอกว่า...
"เราเองว่าโฮสต์นี่เป็นเพื่อน มองว่าเป็นการจับคู่ที่ ดี เป็นมิตรภาพใหม่ ๆ เราไม่เคยได้สนใจเรื่องเซ็กซ์นะ กินดื่มเสร็จเราก็กลับบ้าน แยกย้ายกันกลับบ้าน"

"บาร์โฮสต์" สถานที่เที่ยว "สำหรับผู้หญิง"
"ในเมืองไทยเรานี้" และ "มีมุมที่น่าคิด?"
ทั้งนี้ คำบอกเล่าของหญิงไทย 2 คน 2 วัย ที่ใช้บริการ "บาร์โฮสต์" ตั้งแต่บูเต้กันนั้น เป็นส่วนหนึ่งในสารคดีเรื่อง "วันไนท์อินบาร์โฮสต์ (One Night in Barhost)" ผลงานนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ของวิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ผลงานของฟ้าใส ภาวลาจนนท์, นิภาพร นารอนเหนือ, วุฒิพงษ์ ภูริ, ยุพเรศ โภชนสมบูรณ์, ชุมพูนุท บุญจันทร์ ที่งานผลิตสารคดี ซึ่งได้นำเสนอไปเมื่อไม่นานมานี้ที่อาคารนวัตกรรมสราโรช บัณฑิต มศว
ฟ้าใส บอกว่า... ตอนแรกอยากทำสารคดีบาร์โฮสต์ ที่เกี่ยวกับผู้ชายที่ทำงานในบาร์โฮสต์ แต่อาจารย์บอกว่าให้ลองถามคนอื่น ๆ เมื่อ

ลองหาข้อมูล ก็พบว่า "ผู้หญิงที่เที่ยวบาร์โฮสต์" มีความน่าสนใจมากกว่า จึงหันมาคุยกับฟ้าใสว่า... จึงทำในแบบนี้

"ความคิดตอนแรก เราคิดว่าเหมือนผู้ชายที่ไปเที่ยวเด็กนั้ดรีนซ์ที่เป็นผู้หญิง และเป็นธุรกิจมิด แต่เมื่อลงมือเข้าไปทำจริง ๆ มันไม่ใช่ก็มันเป็นสถานที่ให้ความบันเทิง ที่ทำให้มีความสุข" ...ที่ฟ้าใสฉายภาพ "บาร์โฮสต์"

พร้อมทั้งบอกต่อไปว่า... คนในที่ที่ทำเรื่องนี้ ก็มีภาพ และความคิดที่แตกต่างกันออกไป บ้างก็คิดในแง่ลบ บ้างก็ไม่ตัดสินอะไรเลย บ้างก็

มองแค่ว่าเป็นสถานที่ที่คนไปเที่ยว ต่างคนต่างได้ คือ "ผู้หญิงได้ความสุขผู้ชายได้เงิน" ไม่คิด-ไม่ถูก!!!!

แต่ทุกคนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า... แม้สิ่งกมส่วนหนึ่งจะรู้จะรับรู้ถึง "บาร์โฮสต์" แต่ทุกวันนี้ก็ไม่มีเปิดเผย ทั้งชายที่ทำงาน และหญิงที่ไปเที่ยว คนที่ทำงานนี้ชีวิตค่อนข้างง่ายที่ปกติ เป็นนักเรียนนักศึกษาทำงานบริษัท และคนที่ไปเที่ยวก็เปิดเผยไม่ได้เลย จึงมักจะมีการที่การงานที่ดี มีภูมิหลังที่ดี หากเปิดเผยจะกระทบต่อหน้าที่การงานและชีวิตส่วนตัวแน่นอน

"ทุกอย่างต้องเป็นความลับหมด เปิดเผยไม่ได้ แดกต่างจากผู้ชาย"

ที่ไปเที่ยว บาร์เกิร์ล ที่คนทั่วไป สังคม ไม่ได้ต่อต้านมาก และตัวผู้ชายเองก็ไม่ได้รู้สึกตะขิดตะขวงอะไร แตกต่างจากผู้หญิงที่ไปเที่ยวบาร์โฮสต์ที่ต่างยังมีความรู้สึกไม่ดีอยู่ ทั้ง ๆ ที่อาจจะไม่มีเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้องแม้แต่น้อย” ...เป็นสภาพการณ์ ค่านิยมในสังคมที่ทีมสารคดีสะท้อนไว้

ด้าน นิภาพร อีกหนึ่งในทีม ระบุว่า... ผู้หญิงที่ไปเที่ยวเพราะขาดความสุข ต้องการให้มีคนเอาใจ เมื่อไปเที่ยวที่นั่นมันเป็นการ “ได้เติมเต็ม” ขึ้นมา ยกตัวอย่างเช่น คนที่ไปเที่ยวตรงนั้น ก็เป็นผู้หญิงเก่ง มีหมามีตาในสังคม มีคนนับหน้าถือตา แต่อายุเยอะ ไม่มีแฟน ไม่มีครอบครัว ผู้ชาย

ไทยจะไม่ค่อยชอบผู้หญิงประเภทนี้ เพราะมองว่าเป็นผู้หญิงเก่ง เข้าไม่ถึงผู้หญิงที่จะเหงา และด้วยความที่อายุมาก จะไม่สามารถไปเที่ยวผับแบบวัยรุ่นทั่วไปได้ หากไปก็จะถูกมองว่ามาทำอะไรที่นี่? แต่เขาไปเที่ยวบาร์โฮสต์ จะได้รับการต้อนรับอย่างดี มีคำพูดเช่น... เป็นยังไงบ้างครับ? ทำงานมาเหนื่อยไหมครับ? เมื่อยไหมครับ? อยากทานอะไรครับ? ซึ่งตรงนี้ทำให้ผู้หญิงมีความรู้สึกว่ามีค่าสำคัญในแบบที่เขาไม่ค่อยได้รับเลย จึงเป็นเหมือนสถานที่ที่ผู้หญิงได้พักผ่อน ได้ผ่อนคลาย ได้ปลดปล่อยความเป็นตัวเองได้เต็มที่”

ทีมสารคดี นักศึกษา มศว เผยอีกว่า... การลงพื้นที่หาบุคคล

สัมภาษณ์ รีเสิร์ชเพื่อจะทำสคริปต์ ก่อนข้างไม่ง่าย ไม่ง่ายทั้งเรื่องสถานที่และผู้หญิงที่เที่ยวสถานที่แบบนี้ก็มักเที่ยวแบบตัวใครตัวมัน ส่วนตัวมาก ๆ แยกโต๊ะกัน ไม่คุยกัน ต่างคนต่างปิดตัว แม้จะพยายามหันมอง ยิ้ม สบตา ก็แทบจะไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับ ดังนั้น การที่ได้คนสัมภาษณ์นี้ก็เป็นจังหวะจริง ๆ และต้องเข้าไปเที่ยวจริง ๆ ไปคลุกคลีสักพัก ไปเที่ยวแบบพวกเขา สร้างความคุ้นเคย เขาถึงจะยอมให้ข้อมูล แต่ก็ ไม่เปิดเผยตัวเอง อยู่ดี

“ส่วนสถานที่ที่อยู่ในสารคดี ก็ต้องใช้วิธีขงอวดีโอของสถานที่นั้น ๆ ที่เปิดเผยได้ มาเผยแพร่ และบางส่วนก็ต้องเซตขึ้นมา เพราะเจ้าของสถานที่ไม่ต้องการให้เปิดเผย ด้วยเหตุผลหลาย ๆ ประการ” ...ทีมสารคดี “วัน หนึ่ง อีน บาร์โฮสต์” บอกเล่าไว้

ทั้งนี้ หนึ่งในทีมผลิตสารคดีเรื่องนี้ สรุปสิ่งที่สะท้อนจาก “บาร์โฮสต์” ว่า... เรื่องนี้สะท้อนได้หลายอย่าง คือ... ชายไทยปฏิบัติต่อหญิงไม่ดีเท่าที่ควร ผู้หญิงต้องยึดตามค่านิยมแบบเดิม ๆ เรียบร้อย เป็นแม่บ้าน แม่เรือน ผู้หญิงไม่มีสิทธิมีความสุขอย่างที่อยากมี ถึงจะทำได้ก็จะถูกมองว่าผิด ซึ่ง “ในบาร์โฮสต์ เขาไม่ต้องฟังใครว่าเขาผิด ในเมื่อเขาอยากมีความสุข และเขาก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน เขาใช้เงินของเขา แต่ไปเที่ยว หาความสุข” แต่เรื่องนี้ในไทยก็สะท้อนถึงความไม่เท่าเทียมเรื่องเพศในสังคม ค่านิยมในสังคมไทย ซึ่งหากเป็นที่ประเทศญี่ปุ่น เรื่องนี้เป็นเรื่องปกติ มี “บาร์โฮสต์” คู่กับ “บาร์เกิร์ล” อย่างเปิดเผย

“ในประเทศไทย ผู้ชายเที่ยวบาร์เกิร์ลเป็นเรื่องธรรมดา แต่บาร์โฮสต์สำหรับผู้หญิงกลับเป็นเรื่องน่าอาย... ในไทยเราปัจจุบันแม้ว่าเรื่องสถานะทางสังคมเรารู้ค่อนข้างจะเท่าเทียม เปิดกว้าง แต่ในความเป็นจริงกลับไม่ใช่...”

ลิก ๆ แล้ว ก็ยังคงเป็นแบบไทย ๆ อยู่วันยังค่ำ...”

“บาร์โฮสต์” ชวนให้คิด...แต่ “ก็แล้วแต่จะคิด?”.